1) Deuteronomy – Chapter 20 10 - When you approach a town to attack it, you shall offer it terms of peace. 11 If it responds peaceably and lets you in, all the people present there shall serve you at forced labor. 12 If it does not surrender to you, but would join battle with you, you shall lay siege to it; 13 and when the LORD your God delivers it into your hand, you shall put all its males to the sword. 14 You may, however, take as your booty the women, the children, the livestock, and everything in the town—all its spoil—and enjoy the use of the spoil of your enemy, which the LORD your God gives you. 15 Thus you shall deal with all towns that lie very far from you, towns that do not belong to nations hereabout. 16 In the towns of the latter peoples, however, which the LORD your God is giving you as a heritage, you shall not let a soul remain alive. 17 No, you must proscribe them—the Hittites and the Amorites, the Canaanites and the Perizzites, the Hivites and the Jebusites—as the LORD your God has commanded you, 18 lest they lead you into doing all the abhorrent things that they have done for their gods and you stand guilty before the LORD your God.	**1) דברים - פרק כ** (י) כִּי תִקְרַב אֶל עִיר לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ וְקָרָאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם׃ (יא) וְהָיָה אִם שָׁלוֹם תַּעֲנְךָ וּפָתְחָה לָךְ וְהָיָה כָּל הָעָם הַנִּמְצָא בָהּ יִהְיוּ לְךָ לָמַס וַעֲבָדוּךָ׃ (יב) וְאִם לֹא תַשְׁלִים עִמָּךְ וְעָשְׂתָה עִמְּךָ מִלְחָמָה וְצַרְתָּ עָלֶיהָ׃ (יג) וּנְתָנָהּ ה׳ אֱלֹהֶיךָ בְּיָדֶךָ וְהִכִּיתָ אֶת כָּל זְכוּרָהּ לְפִי חָרֶב׃ (יד) רַק הַנָּשִׁים וְהַטַּף וְהַבְּהֵמָה וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה בָּעִיר כָּל שְׁלָלָהּ תָּבֹז לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת שְׁלַל אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן ה׳ אֱלֹהֶיךָ לָךְ׃ (טו) כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל הֶעָרִים הָרְחֹקֹת מִמְּךָ מְאֹד אֲשֶׁר לֹא מֵעָרֵי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה הֵנָּה׃ (טז) רַק מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר ה׳ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה לֹא תְחַיֶּה כָּל נְשָׁמָה׃ (יז) כִּי הַחֲרֵם תַּחֲרִימֵם הַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ ה׳ אֱלֹהֶיךָ׃ (יח) לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יְלַמְּדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכֹל תּוֹעֲבֹתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם וַחֲטָאתֶם לַה׳ אֱלֹהֵיכֶם׃

2 Nachmanides (*loc cit*) **(10) When you approach a city to fight against it …. –** The verse is speaking about an optional war, as it explains later on in the section (verse 15): "Thus shall you do to all of the cities that are very distant from you" – These are the words of Rashi. The Rabbi [Rashi] wrote this explanation based on the Sifrei (Shoftim 199) …The intent of the Rabbis with this comment, however, was just to say that this section is divided between the two types of wars [optional and obligatory]; **however, the call to peace is done even in an obligatory war – we are obligated to call out in peace even to the seven {Canaanite] nations.** Behold Moses called out in peace to Sichon, the king of the Emorites, and he [Moses] would not have transgressed a positive and negative commandment e.g. "You shall utterly destroy them" (v. 17) and "You shall not keep anyone alive" (v. 15). The difference between them [the optional and obligatory wars] is when they do not make peace and go to war – in the optional war, Scripture commands that we kill all the males, while keeping alive the women and children; whereas in the obligatory war, it commanded to utterly destroy them, including the women and children. And so, too, did the Rabbis say in the midrash (Deuteronomy Rabba 5:13) and in Tanhuma and in the Jerusalem Talmud (Sheviit 6:1): **Rabbi Shmuel bar Nachmani said: Joshua fulfilled this section. What did he do? He sent out official letters to every place that he**	**2) רמב"ן (שם)** **(י) כי תקרב אל עיר להלחם עליה וגו' -** במלחמת הרשות הכתוב מדבר, כמו שמפורש בענין (פסוק טו), כן תעשה לכל הערים הרחוקות ממך מאד, לשון רש"י. כתב הרב זה מספרי (שופטים קצט) ששנו שם כלשון הזה, במלחמת הרשות הכתוב מדבר. והכונה לרבותינו בכתוב הזה, אינה אלא לומר שהפרשה בסופה תחלק בין שתי המלחמות, **אבל קריאת השלום אפילו במלחמת מצוה היא, שחייבים לקרא לשלום אפילו לשבעה עממים**, שהרי משה קרא לשלום לסיחון מלך האמורי, ולא היה עובר על עשה ועל לא תעשה שבפרשה, כי החרם תחרימם (פסוק יז) ולא תחיה כל נשמה (פסוק טז). אבל הפרש שביניהם כאשר לא תשלים ועשתה מלחמה, שצוה הכתוב ברחוקות להכות את כל זכורה ולהחיות להם הנשים והטף בזכרים, ובערי העמים האלה צוה להחרים גם הנשים והטף׃ וכך אמרו רבותינו במדרש אלה הדברים רבה (ה יג), והוא עוד בתנחומא ובגמרא ירושלמי (שביעית פ"ו ה"א), **אמר רבי שמואל ברבי נחמני יהושע בן נון קיים הפרשה הזו, מה עשה**

יהושע היה שולח פרוסדיטגמא בכל מקום שהיה הולך לכבוש והיה כותב בה, מי שמבקש להשלים יבוא וישלים, ומי שמבקש לילך לו ילך לו, ומי שמבקש לעשות מלחמה יעשה מלחמה, הגרגשי פנה, הגבעונים שהשלימו עשה להם יהושע שלום, שלשים ואחד מלכים שבאו להלחם הפילם הקדוש ברוך הוא וכו', וכך אמר הכתוב בכולם (יהושע יא יט כ) לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה, כי מאת ה' היתה לחזק את לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם, מכלל שאם רצו להשלים היו משלימים עמם׃

ונראה שיש הפרש עוד בשאלת השלום, שבערים הרחוקות נשאל להם לשלום ושיהיו לנו למס ויעבדונו, אבל בערי (הערים) [העמים] האלה נשאל להם לשלום ומסים ועבדות על מנת שיקבלו עליהם שלא לעבוד ע״ז, ולא הזכיר הכתוב זה בפרשה הזאת, שכבר נאסר לנו בעובדי ע״ז (שמות כג לג) לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי כי תעבוד את אלהיהם. ויתכן שלא נצטרך להודיע להם רק השלום והמסים והשעבוד, ואחרי שיהיו משועבדים לנו נגיד להם שאנו עושים משפטים בע״ז ובעובדיה בין יחיד בין רבים. וכן מה שנאמר כאן (פסוק יח) למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבותם, ואמרו בספרי (שופטים רב) הא אם עשו תשובה אינן נהרגים, בשבעת עממים הוא, והתשובה הוא שיקבלו עליהם שבע מצות שנצטוו בני נח לא שיתגיירו להיותם גרי צדק׃

ובמסכת סוטה אמרו (לה ב) שכתבו התורה על האבנים בשבעים לשון וכתבו למטה למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות, הא אם עשו תשובה מקבלים אותם. **ורש״י פירש שם, להודיע לאומות היושבים חוץ מגבולם של ארץ ישראל שלא נצטוו להחרימם, אלא על אותן שבתוך הגבולים כדי שלא ילמדו אותם מעשה קלקולם, אבל אותם היושבים חוצה לה אומרים להם אם אתם חוזרים בתשובה נקבל אתכם, ושבתוכה אין מקבלין אותם שמחמת יראה הם עושים, וזה לשון הרב**. ואינו נכון, כי בערי העמים האלה אשר

was about to conquer and he wrote the following: Whoever would like to make peace, should come and make peace; whoever would like to leave should go to his way; and whoever would like to wage war should wage war. The Girgashi turned away [left]; the Gibeonites, who looked to make peace, Joshua made peace with them; the thirty one nations who came to fight, G-d caused them to fall… And so the text says regarding all of them (Joshua 11:19-20): "There was not a city that made peace with the Israelites except for the Chivi, the residents of Givon; They [the Israelites] took everything in battle because G-d strengthened their hearts to go out and wage war against the Israelites so that they would be utterly destroyed." From this we can infer they had they wanted to make peace, the Israelites would have made peace with them.

It would seem to me that there is a difference is the way we call out in peace – to the distant cities, we call out in peace with the conditions of taxation and subjugation; but to these [the seven Canaanite] nations, we add the condition that they not worship idols. The Torah does not mention that factor in this section because we have been previously warned, as it says: "They shall not reside in your land lest they cause you sin against Me by worshipping their idols" (Exodus 23:33). It is possible that we inform them [initially] only of the terms of taxation and subjugation; once we have subjugated them, we tell them about the judgments we carry out against idols and those that worship them, whether individually or collectively. Regarding that which is stated here (verse 18) "That they will not teach you to act in the manner of their abominations," it is taught in the *Sifrei* (Shoftim 202): If they repented, we do not kill them. This comment is referring to the seven nations; the repentance is that they accept upon themselves the seven Noahide laws, not they they become full converts.

In Masechet Sota (35b), they say: [When they entered the Land], they wrote the Torah in seventy languages on the stones and they wrote below: "That they will not teach you to do…" – however if they repented, we accept them. **Rashi (*loc cit*) explained that this is informing the nations that reside outside of the borders of the Land of Israel. For they were commanded to utterly destroy only those that reside within the borders so that they would not learn from their corrupt ways; however those that reside outside, we say to them: if you repent, we will accept you. With regard to those that are inside, we do not accept them since [their repentance/acceptance] is a result of their fear and dread – these are the words of Rashi.** And they are incorrect since the verse "That they shall not teach you"

is referring to these nations whose land G-d is giving to the Israelites as an inheritance- if they repent, they will not be killed. And so too does it say regarding them "They shall not reside in your land lest they cause you to sin.." – but if they abandon their gods, they are permitted to reside.	ה' אלהיך נותן לך נחלה בהם אמר "למען אשר לא ילמדו אתכם" שאם עשו תשובה אינן נהרגין, וכן אמר בהם (שמות כג לג) לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי כי תעבד את אלהיהם, הא אם עזבו את אלהיהם מותרין לישב שם:

3) Joshua – Chapter 9 1 When all the kings west of the Jordan—in the hill country, in the Shephelah, and along the entire coast of the Mediterranean Sea up to the vicinity of Lebanon, the [land of the] Hittites, Amorites, Canaanites, Perizzites, Hivites, and Jebusites—learned of this, 2 they gathered with one accord to fight against Joshua and Israel. 3 But when the inhabitants of Gibeon learned how Joshua had treated Jericho and Ai, 4 they for their part resorted to cunning. They set out in disguise: they took worn-out sacks for their asses, and worn-out waterskins that were cracked and patched; 5 they had worn-out, patched sandals on their feet, and threadbare clothes on their bodies; and all the bread they took as provision was dry and crumbly. 6 And so they went to Joshua in the camp at Gilgal and said to him and to the men of Israel, "We come from a distant land; we propose that you make a pact with us." 7 The men of Israel replied to the Hivites, "But perhaps you live among us; how then can we make a pact with you?" 8 They said to Joshua, "We will be your subjects." But Joshua asked them, "Who are you and where do you come from?" 9 They replied, "Your servants have come from a very distant country, because of the fame of the LORD your God. For we heard the report of Him: of all that He did in Egypt, 10 and of all that He did to the two Amorite kings on the other side of the Jordan, King Sihon of Heshbon and King Og of Bashan who lived in Ashtaroth. 11 So our elders and all the inhabitants of our country instructed us as follows, 'Take along provisions for a trip, and go to them and say: We will be your subjects; come make a pact with us.' 12 This bread of ours, which we took from our houses as provision, was still hot when we set out to come to you; and see how dry and crumbly it has become. 13 These wineskins were new when we filled them, and see how they have cracked. These clothes and sandals of ours are worn out from the very long journey." 14 The men took [their word] because of their provisions, and did not inquire of the LORD. 15 Joshua established friendship with them; he made a pact with them to spare their lives, and the chieftains of the community gave them their oath. 16 But when three days had passed after they made this pact with them, they learned that they were neighbors, living among them. 17 So the Israelites set	**3) יהושע - פרק ט** (א) וַיְהִי כִשְׁמֹעַ כָּל הַמְּלָכִים אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בָּהָר וּבַשְּׁפֵלָה וּבְכֹל חוֹף הַיָּם הַגָּדוֹל אֶל מוּל הַלְּבָנוֹן הַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי הַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי: (ב) וַיִּתְקַבְּצוּ יַחְדָּו לְהִלָּחֵם עִם יְהוֹשֻׁעַ וְעִם יִשְׂרָאֵל פֶּה אֶחָד: (ג) וְיֹשְׁבֵי גִבְעוֹן שָׁמְעוּ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוֹשֻׁעַ לִירִיחוֹ וְלָעָי: (ד) וַיַּעֲשׂוּ גַּם הֵמָּה בְּעָרְמָה וַיֵּלְכוּ וַיִּצְטָיָרוּ וַיִּקְחוּ שַׂקִּים בָּלִים לַחֲמוֹרֵיהֶם וְנאדוֹת יַיִן בָּלִים וּמְבֻקָּעִים וּמְצֹרָרִים: (ה) וּנְעָלוֹת בָּלוֹת וּמְטֻלָּאוֹת בְּרַגְלֵיהֶם וּשְׂלָמוֹת בָּלוֹת עֲלֵיהֶם וְכֹל לֶחֶם צֵידָם יָבֵשׁ הָיָה נִקֻּדִים: (ו) וַיֵּלְכוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ אֶל הַמַּחֲנֶה הַגִּלְגָּל וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו וְאֶל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה בָּאנוּ וְעַתָּה כִּרְתוּ לָנוּ בְּרִית: (ז) ויאמרו וַיֹּאמֶר אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הַחִוִּי אוּלַי בְּקִרְבִּי אַתָּה יוֹשֵׁב וְאֵיךְ אכרות אֶכְרָת לְךָ בְּרִית: (ח) וַיֹּאמְרוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ עֲבָדֶיךָ אֲנָחְנוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יְהוֹשֻׁעַ מִי אַתֶּם וּמֵאַיִן תָּבֹאוּ: (ט) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה מְאֹד בָּאוּ עֲבָדֶיךָ לְשֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי שָׁמַעְנוּ שִׁמְעוֹ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה בְּמִצְרָיִם: (י) וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לִשְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן לְסִיחוֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן אֲשֶׁר בְּעַשְׁתָּרוֹת: (יא) וַיֹּאמְרוּ אֵלֵינוּ זְקֵנֵינוּ וְכָל יֹשְׁבֵי אַרְצֵנוּ לֵאמֹר קְחוּ בְיֶדְכֶם צֵידָה לַדֶּרֶךְ וּלְכוּ לִקְרָאתָם וַאֲמַרְתֶּם אֲלֵיהֶם עַבְדֵיכֶם אֲנָחְנוּ וְעַתָּה כִּרְתוּ לָנוּ בְּרִית: (יב) זֶה לַחְמֵנוּ חַם הִצְטַיַּדְנוּ אֹתוֹ מִבָּתֵּינוּ בְּיוֹם צֵאתֵנוּ לָלֶכֶת אֲלֵיכֶם וְעַתָּה הִנֵּה יָבֵשׁ וְהָיָה נִקֻּדִים: (יג) וְאֵלֶּה נאדות הַיַּיִן אֲשֶׁר מִלֵּאנוּ חֲדָשִׁים וְהִנֵּה הִתְבַּקָּעוּ וְאֵלֶּה שַׂלְמוֹתֵינוּ וּנְעָלֵינוּ בָּלוּ מֵרֹב הַדֶּרֶךְ מְאֹד: (יד) וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים מִצֵּידָם וְאֶת פִּי ה' לֹא שָׁאָלוּ: (טו) וַיַּעַשׂ לָהֶם יְהוֹשֻׁעַ שָׁלוֹם וַיִּכְרֹת לָהֶם בְּרִית לְחַיּוֹתָם וַיִּשְׁבְּעוּ לָהֶם נְשִׂיאֵי הָעֵדָה: (טז) וַיְהִי מִקְצֵה שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַחֲרֵי אֲשֶׁר כָּרְתוּ לָהֶם בְּרִית וַיִּשְׁמְעוּ כִּי קְרֹבִים הֵם אֵלָיו וּבְקִרְבּוֹ הֵם יֹשְׁבִים: (יז) וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ אֶל עָרֵיהֶם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְעָרֵיהֶם גִּבְעוֹן וְהַכְּפִירָה וּבְאֵרוֹת

וְקִרְיַת יְעָרִים׃ (יח) וְלֹא הִכּוּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי נִשְׁבְּעוּ לָהֶם נְשִׂיאֵי הָעֵדָה בַּה׳ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלֹּנוּ כָל הָעֵדָה עַל הַנְּשִׂיאִים׃ (יט) וַיֹּאמְרוּ כָל הַנְּשִׂיאִים אֶל כָּל הָעֵדָה אֲנַחְנוּ נִשְׁבַּעְנוּ לָהֶם בַּה׳ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה לֹא נוּכַל לְנָגַּע בָּהֶם׃ (כ) זֹאת נַעֲשֶׂה לָהֶם וְהַחֲיֵה אוֹתָם וְלֹא יִהְיֶה עָלֵינוּ קֶצֶף עַל הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ לָהֶם׃ (כא) וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם הַנְּשִׂיאִים יִחְיוּ וַיִּהְיוּ חֹטְבֵי עֵצִים וְשֹׁאֲבֵי מַיִם לְכָל הָעֵדָה כַּאֲשֶׁר דִּבְּרוּ לָהֶם הַנְּשִׂיאִים׃ (כב) וַיִּקְרָא לָהֶם יְהוֹשֻׁעַ וַיְדַבֵּר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר לָמָּה רִמִּיתֶם אֹתָנוּ לֵאמֹר רְחוֹקִים אֲנַחְנוּ מִכֶּם מְאֹד וְאַתֶּם בְּקִרְבֵּנוּ יֹשְׁבִים׃ (כג) וְעַתָּה אֲרוּרִים אַתֶּם וְלֹא יִכָּרֵת מִכֶּם עֶבֶד וְחֹטְבֵי עֵצִים וְשֹׁאֲבֵי מַיִם לְבֵית אֱלֹהָי׃ (כד) וַיַּעֲנוּ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמְרוּ כִּי הֻגֵּד הֻגַּד לַעֲבָדֶיךָ אֵת אֲשֶׁר צִוָּה ה׳ אֱלֹהֶיךָ אֶת מֹשֶׁה עַבְדּוֹ לָתֵת לָכֶם אֶת כָּל הָאָרֶץ וּלְהַשְׁמִיד אֶת כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וַנִּירָא מְאֹד לְנַפְשֹׁתֵינוּ מִפְּנֵיכֶם וַנַּעֲשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה׃ (כה) וְעַתָּה הִנְנוּ בְיָדֶךָ כַּטּוֹב וְכַיָּשָׁר בְּעֵינֶיךָ לַעֲשׂוֹת לָנוּ עֲשֵׂה׃ (כו) וַיַּעַשׂ לָהֶם כֵּן וַיַּצֵּל אוֹתָם מִיַּד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא הָרָגוּם׃ (כז) וַיִּתְּנֵם יְהוֹשֻׁעַ בַּיּוֹם הַהוּא חֹטְבֵי עֵצִים וְשֹׁאֲבֵי מַיִם לָעֵדָה וּלְמִזְבַּח ה׳ עַד הַיּוֹם הַזֶּה אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר׃

out, and on the third day they came to their towns; these towns were Gibeon, Chephirah, Beeroth, and Kiriath-jearim. 18 But the Israelites did not attack them, since the chieftains of the community had sworn to them by the LORD, the God of Israel. The whole community muttered against the chieftains, 19 but all the chieftains answered the whole community, "We swore to them by the LORD, the God of Israel; therefore we cannot touch them. 20 This is what we will do to them: We will spare their lives, so that there may be no wrath against us because of the oath that we swore to them." 21 And the chieftains declared concerning them, "They shall live!" And they became hewers of wood and drawers of water for the whole community, as the chieftains had decreed concerning them. 22 Joshua summoned them and spoke to them thus: "Why did you deceive us and tell us you lived very far from us, when in fact you live among us? 23 Therefore, be accursed! Never shall your descendants cease to be slaves, hewers of wood and drawers of water for the House of my God." 24 But they replied to Joshua, "You see, your servants had heard that the LORD your God had promised His servant Moses to give you the whole land and to wipe out all the inhabitants of the country on your account; so we were in great fear for our lives on your account. That is why we did this thing. 25 And now we are at your mercy; do with us what you consider right and proper." 26 And he did so; he saved them from being killed by the Israelites. 27 That day Joshua made them hewers of wood and drawers of water—as they still are—for the community and for the altar of the LORD, in the place that He would choose.

שם - פרק י

(א) וַיְהִי כִשְׁמֹעַ אֲדֹנִי צֶדֶק מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם כִּי לָכַד יְהוֹשֻׁעַ אֶת הָעַי וַיַּחֲרִימָהּ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לִירִיחוֹ וּלְמַלְכָּהּ כֵּן עָשָׂה לָעַי וּלְמַלְכָּהּ וְכִי הֹשְׁלִימוּ יֹשְׁבֵי גִבְעוֹן אֶת יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיוּ בְקִרְבָּם׃ (ב) וַיִּירְאוּ מְאֹד כִּי עִיר גְּדוֹלָה גִּבְעוֹן כְּאַחַת עָרֵי הַמַּמְלָכָה וְכִי הִיא גְדוֹלָה מִן הָעַי וְכָל אֲנָשֶׁיהָ גִּבּוֹרִים׃ (ג) וַיִּשְׁלַח אֲדֹנִי צֶדֶק מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם אֶל הוֹהָם מֶלֶךְ חֶבְרוֹן וְאֶל פִּרְאָם מֶלֶךְ יַרְמוּת וְאֶל יָפִיעַ מֶלֶךְ לָכִישׁ וְאֶל דְּבִיר מֶלֶךְ עֶגְלוֹן לֵאמֹר׃ (ד) עֲלוּ אֵלַי וְעִזְרֵנִי וְנַכֶּה אֶת גִּבְעוֹן כִּי הִשְׁלִימָה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְאֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ (ה) וַיֵּאָסְפוּ וַיַּעֲלוּ חֲמֵשֶׁת מַלְכֵי הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם מֶלֶךְ חֶבְרוֹן מֶלֶךְ יַרְמוּת מֶלֶךְ לָכִישׁ מֶלֶךְ עֶגְלוֹן הֵם וְכָל מַחֲנֵיהֶם וַיַּחֲנוּ עַל גִּבְעוֹן וַיִּלָּחֲמוּ עָלֶיהָ׃ (ו) וַיִּשְׁלְחוּ אַנְשֵׁי גִבְעוֹן אֶל יְהוֹשֻׁעַ אֶל הַמַּחֲנֶה הַגִּלְגָּלָה לֵאמֹר אַל תֶּרֶף יָדֶיךָ מֵעֲבָדֶיךָ עֲלֵה אֵלֵינוּ

Ibid – Chapter 10

1 When King Adoni-zedek of Jerusalem learned that Joshua had captured Ai and proscribed it, treating Ai and its king as he had treated Jericho and its king, and that, moreover, the people of Gibeon had come to terms with Israel and remained among them, 2 he was very frightened. For Gibeon was a large city, like one of the royal cities—in fact, larger than Ai—and all its men were warriors. 3 So King Adoni-zedek of Jerusalem sent this message to King Hoham of Hebron, King Piram of Jarmuth, King Japhia of Lachish, and King Debir of Eglon: 4 "Come up and help me defeat Gibeon; for it has come to terms with Joshua and the Israelites." 5 The five Amorite kings—the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Jarmuth, the king of Lachish, and the king of Eglon, with all their armies—joined forces and marched on Gibeon, and encamped against it and attacked it. 6 The people of Gibeon thereupon sent this message to Joshua in the camp at Gilgal: "Do not fail

your servants; come up quickly and aid us and deliver us, for all the Amorite kings of the hill country have gathered against us." 7 So Joshua marched up from Gilgal with his whole fighting force, all the trained warriors. 8 The LORD said to Joshua, "Do not be afraid of them, for I will deliver them into your hands; not one of them shall withstand you." 9 Joshua took them by surprise, marching all night from Gilgal. 10 The LORD threw them into a panic before Israel: [Joshua] inflicted a crushing defeat on them at Gibeon, pursued them in the direction of the Beth-horon ascent, and harried them all the way to Azekah and Makkedah. 11 hile they were fleeing before Israel down the descent from Beth-horon, the LORD hurled huge stones on them from the sky, all the way to Azekah, and they perished; more perished from the hailstones than were killed by the Israelite weapons. 12 On that occasion, when the LORD routed the Amorites before the Israelites, Joshua addressed the LORD; he said in the presence of the Israelites: "Stand still, O sun, at Gibeon, O moon, in the Valley of Aijalon!" 13 And the sun stood still And the moon halted, While a nation wreaked judgment on its foes —as is written in the Book of Jashar. Thus the sun halted in midheaven, and did not press on to set, for a whole day; 4 for the LORD fought for Israel. Neither before nor since has there ever been such a day, when the LORD acted on words spoken by a man. 15 Then Joshua together with all Israel returned to the camp at Gilgal. 16 Meanwhile, those five kings fled and hid in a cave at Makkedah. 17 When it was reported to Joshua that the five kings had been found hiding in a cave at Makkedah, 18 Joshua ordered, "Roll large stones up against the mouth of the cave, and post men over it to keep guard over them. 19 But as for the rest of you, don't stop, but press on the heels of your enemies and harass them from the rear. Don't let them reach their towns, for the LORD your God has delivered them into your hands." 20 When Joshua and the Israelites had finished dealing them a deadly blow, they were wiped out, except for some fugitives who escaped into the fortified towns. 21 The whole army returned in safety to Joshua in the camp at Makkedah; no one so much as snarled at the Israelites. 22 And now Joshua ordered, "Open the mouth of the cave, and bring those five kings out of the cave to me." 23 This was done. Those five kings—the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Jarmuth, the king of Lachish, and the king of Eglon—were brought out to him from the cave. 24 And when the kings were brought out to Joshua, Joshua summoned all the men of Israel and ordered the army officers who had accompanied him, "Come forward and place your feet

מְהֵרָה וְהוֹשִׁיעָה לָּנוּ וְעָזְרֵנוּ כִּי
נִקְבְּצוּ אֵלֵינוּ כָּל מַלְכֵי הָאֱמֹרִי יֹשְׁבֵי
הָהָר׃ (ז) וַיַּעַל יְהוֹשֻׁעַ מִן הַגִּלְגָּל הוּא
וְכָל עַם הַמִּלְחָמָה עִמּוֹ וְכֹל גִּבּוֹרֵי
הֶחָיִל׃ (ח) וַיֹּאמֶר ה׳ אֶל יְהוֹשֻׁעַ אַל
תִּירָא מֵהֶם כִּי בְיָדְךָ נְתַתִּים לֹא
יַעֲמֹד אִישׁ מֵהֶם בְּפָנֶיךָ׃ (ט) וַיָּבֹא
אֲלֵיהֶם יְהוֹשֻׁעַ פִּתְאֹם כָּל הַלַּיְלָה
עָלָה מִן הַגִּלְגָּל׃ (י) וַיְהֻמֵּם ה׳ לִפְנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיַּכֵּם מַכָּה גְדוֹלָה בְּגִבְעוֹן
וַיִּרְדְּפֵם דֶּרֶךְ מַעֲלֵה בֵית חוֹרֹן וַיַּכֵּם
עַד עֲזֵקָה וְעַד מַקֵּדָה׃ (יא) וַיְהִי
בְּנֻסָם מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בְּמוֹרַד בֵּית
חוֹרֹן וַה׳ הִשְׁלִיךְ עֲלֵיהֶם אֲבָנִים
גְּדֹלוֹת מִן הַשָּׁמַיִם עַד עֲזֵקָה וַיָּמֻתוּ
רַבִּים אֲשֶׁר מֵתוּ בְּאַבְנֵי הַבָּרָד
מֵאֲשֶׁר הָרְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּחָרֶב׃ (יב)
אָז יְדַבֵּר יְהוֹשֻׁעַ לַה׳ בְּיוֹם תֵּת ה׳
אֶת הָאֱמֹרִי לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר
לְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשׁ בְּגִבְעוֹן דּוֹם
וְיָרֵחַ בְּעֵמֶק אַיָּלוֹן׃ (יג) וַיִּדֹּם הַשֶּׁמֶשׁ
וְיָרֵחַ עָמָד עַד יִקֹּם גּוֹי אֹיְבָיו הֲלֹא
הִיא כְתוּבָה עַל סֵפֶר הַיָּשָׁר וַיַּעֲמֹד
הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲצִי הַשָּׁמַיִם וְלֹא אָץ לָבוֹא
כְּיוֹם תָּמִים׃ (יד) וְלֹא הָיָה כַּיּוֹם
הַהוּא לְפָנָיו וְאַחֲרָיו לִשְׁמֹעַ ה׳ בְּקוֹל
אִישׁ כִּי ה׳ נִלְחָם לְיִשְׂרָאֵל׃ (טו)
וַיָּשָׁב יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ אֶל
הַמַּחֲנֶה הַגִּלְגָּלָה׃ (טז) וַיָּנֻסוּ חֲמֵשֶׁת
הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה וַיַּחְבְּאוּ בַּמְּעָרָה
בְּמַקֵּדָה׃ (יז) וַיֻּגַּד לִיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר
נִמְצְאוּ חֲמֵשֶׁת הַמְּלָכִים נֶחְבְּאִים
בַּמְּעָרָה בְּמַקֵּדָה׃ (יח) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ
גֹּלּוּ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת אֶל פִּי הַמְּעָרָה
וְהַפְקִידוּ עָלֶיהָ אֲנָשִׁים לְשָׁמְרָם׃
(יט) וְאַתֶּם אַל תַּעַמְדוּ רִדְפוּ אַחֲרֵי
אֹיְבֵיכֶם וְזַנַּבְתֶּם אוֹתָם אַל תִּתְּנוּם
לָבוֹא אֶל עָרֵיהֶם כִּי נְתָנָם ה׳
אֱלֹהֵיכֶם בְּיֶדְכֶם׃ (כ) וַיְהִי כְּכַלּוֹת
יְהוֹשֻׁעַ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַכּוֹתָם מַכָּה
גְּדוֹלָה מְאֹד עַד תֻּמָּם וְהַשְּׂרִידִים
שָׂרְדוּ מֵהֶם וַיָּבֹאוּ אֶל עָרֵי הַמִּבְצָר׃
(כא) וַיָּשֻׁבוּ כָל הָעָם אֶל הַמַּחֲנֶה אֶל
יְהוֹשֻׁעַ מַקֵּדָה בְּשָׁלוֹם לֹא חָרַץ לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְאִישׁ אֶת לְשֹׁנוֹ׃ (כב) וַיֹּאמֶר
יְהוֹשֻׁעַ פִּתְחוּ אֶת פִּי הַמְּעָרָה
וְהוֹצִיאוּ אֵלַי אֶת חֲמֵשֶׁת הַמְּלָכִים
הָאֵלֶּה מִן הַמְּעָרָה׃ (כג) וַיַּעֲשׂוּ כֵן
וַיּוֹצִיאוּ אֵלָיו אֶת חֲמֵשֶׁת הַמְּלָכִים
הָאֵלֶּה מִן הַמְּעָרָה אֶת מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם
אֶת מֶלֶךְ חֶבְרוֹן אֶת מֶלֶךְ יַרְמוּת אֶת
מֶלֶךְ לָכִישׁ אֶת מֶלֶךְ עֶגְלוֹן׃ (כד)
וַיְהִי כְּהוֹצִיאָם אֶת הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה
אֶל יְהוֹשֻׁעַ וַיִּקְרָא יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל
אִישׁ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֶל קְצִינֵי אַנְשֵׁי
הַמִּלְחָמָה הֲהָלְכוּ אִתּוֹ קִרְבוּ שִׂימוּ
אֶת רַגְלֵיכֶם עַל צַוְּארֵי הַמְּלָכִים
הָאֵלֶּה וַיִּקְרְבוּ וַיָּשִׂימוּ אֶת רַגְלֵיהֶם

on the necks of these kings." They came forward and placed their feet on their necks. 25 Joshua said to them, "Do not be frightened or dismayed; be firm and resolute. For this is what the LORD is going to do to all the enemies with whom you are at war." 26 After that, Joshua had them put to death and impaled on five stakes, and they remained impaled on the stakes until evening. 27 At sunset Joshua ordered them taken down from the poles and thrown into the cave in which they had hidden. Large stones were placed over the mouth of the cave, [and there they are] to this very day.	עַל צַוְּארֵיהֶם׃ (כה) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יְהוֹשֻׁעַ אַל תִּירְאוּ וְאַל תֵּחַתּוּ חִזְקוּ וְאִמְצוּ כִּי כָּכָה יַעֲשֶׂה ה׳ לְכָל אֹיְבֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם נִלְחָמִים אוֹתָם׃ (כו) וַיַּכֵּם יְהוֹשֻׁעַ אַחֲרֵי כֵן וַיְמִיתֵם וַיִּתְלֵם עַל חֲמִשָּׁה עֵצִים וַיִּהְיוּ תְּלוּיִם עַל הָעֵצִים עַד הָעָרֶב׃ (כז) וַיְהִי לְעֵת בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ צִוָּה יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּרִידוּם מֵעַל הָעֵצִים וַיַּשְׁלִכֻם אֶל הַמְּעָרָה אֲשֶׁר נֶחְבְּאוּ שָׁם וַיָּשִׂמוּ אֲבָנִים גְּדֹלוֹת עַל פִּי הַמְּעָרָה עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה׃

4) Maimonides – Laws of Kings, Chapter 6 **1 -** Any war, whether optional or mandatory, should not be waged against anyone until they are offered the opportunity of peace as it is written: "When you approach a city to wage war against it, you should propose a peaceful settlement" (Deuteronomy 20:10). If the enemy accepts the offer of peace and commits itself to the fulfillment of the seven mitzvot that were commanded to Noah's descendents, none of them should be killed. Rather, they should be subjugated as is written: "They shall be your subjects and serve you" (verse 11). If they agree to taxation, but do not accept subjugation or if they accept subjugation, but do not agree to taxation, their offer should not be heeded. They must accept both. The subjugation they must accept consists of being on a lower level, scorned and humbled. They must never raise their heads against Israel, but must remain subjugated under their rule. They may never be appointed over a Jew in any matter whatsoever. The taxation they must accept consists of being prepared to support the king's service with their money and with their persons; for example, the building of walls, strengthening the fortresses, building the king's palace, and the like…. **3 -** It is forbidden to lie when making such a covenant or to be untruthful to them after they have made peace and accepted the seven mitzvot. **4 -** If they do not agree to a peaceful settlement, or if they agree to a peaceful settlement, but refuse to accept the seven mitzvot, war should be waged against them. …How do we know that these commands are only referring to those who did not accept a peaceful settlement? It is written: "There was no city which accepted a peaceful settlement with the children of Israel except the Chivites who lived in Gibeon. All the rest, they conquered in battle. This was inspired by God, Who strengthened their hearts to engage in battle against Israel so that they would be destroyed" (Joshua 11:19-20). From these statements, we can infer that a peaceful settlement was offered, but they did not accept it.	**4) רמב"ם - הלכות מלכים פרק ו** **א** - אין עושין מלחמה עם אדם בעולם עד שקוראין לו שלום אחד מלחמת הרשות ואחד מלחמת מצוה, שנאמר כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום, אם השלימו וקבלו שבע מצות שנצטוו בני נח עליהן אין הורגין מהן נשמה והרי הן למס, שנאמר יהיו לך למס ועבדוך, קבלו עליהן המס ולא קבלו העבדות או שקבלו העבדות ולא קבלו המס, אין שומעין להם עד שיקבלו שניהם, והעבדות שיקבלו הוא שיהיו נבזים ושפלים למטה ולא ירימו ראש בישראל אלא יהיו כבושים תחת ידם, ולא יתמנו על ישראל לשום דבר שבעולם, והמס שיקבלו שיהיו מוכנים לעבודת המלך בגופם וממונם, כגון בנין החומות, וחוזק המצודות, ובנין ארמון המלך וכיוצא בו **ג** – ואסור לשקר בבריתם ולכזב להם אחר שהשלימו וקבלו שבע מצות. **ד** - ואם לא השלימו או שהשלימו ולא קבלו שבע מצות, עושין עמהם מלחמה ... ומניין שאינו מדבר אלא באלו שלא השלימו שנאמר לא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה כי מאת ה׳ היתה לחזק את לבם לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם, מכלל ששלחו להם לשלום ולא קבלו.

5 - Joshua sent three letters to the Canaanites before entering the promised land: At first, he sent them: 'Whoever desires to flee, should flee.' Afterwards, he sent a second message: 'Whoever desires to accept a peaceful settlement, should make peace.' Then, he sent again: 'Whoever desires war, should do battle.' **If so, why did the inhabitants of Gibeon employ a ruse? Because originally, when he sent the message to them as part of all the Canaanite nations, they did not accept. They were not aware of the laws of Israel and thought that they would never be offered a peaceful settlement again. Why was the matter difficult for the princes of Israel to accept to the point that they desired to slay the Gibeonites by the sword were it not for the oath they had taken? Because they made a covenant with them and it is written: "Do not make a covenant with them" (Deuteronomy 7:2). Rather, the laws governing their status would have prescribed that they be subjugated as servants. Since the oath was given to them under false pretenses, it would have been just to slay them for misleading them, were it not for the dishonor to God's name which would have been caused.** **Ra'avad –** All this is a mistake. Joshua sent the peace offers **before** they crossed the Jordan. But after that, we don't accept them.	**ה -** שלשה כתבים שלח יהושע עד שלא נכנס לארץ, הראשון שלח להם מי שרוצה לברוח יברח, וחזר ושלח מי שרוצה להשלים ישלים, וחזר ושלח מי שרוצה לעשות מלחמה יעשה, **אם כן מפני מה הערימו יושבי גבעון, לפי ששלח להם בכלל ולא קבלו, ולא ידעו משפט ישראל ודימו ששוב אין פותחין להם לשלום, ולמה קשה הדבר לנשיאים וראו שראוי להכותם לפי חרב לולי השבועה, מפני שכרתו להם ברית, והרי הוא אומר לא תכרות להם ברית, אלא היה דינם שיהיו למס עבדים, והואיל ובטעות נשבעו להן בדין היה שיהרגו על שהטעום לולי חלול השם.** **השגת הראב"ד -** אם כן מפני מה הערימו יושבי גבעון וכו'. א"א כל זה שבוש שלא שלח להם יהושע להשלים אלא עד שלא עברו את הירדן אבל אחר מיכן אין מקבלין אותן.

5) Radak (R. David Kimchi) – Joshua, Chapter 9, verse 7 If they [the Israelites] had known that they were from the Land of Canaan, they would have been prohibited from making a covenant with them, as it is written: "Do not make a covenant…" (Deuteronomy 7:2). And the covenant is that they would live in peace with them and not be their slaves nor accept upon themselves the commandments. And that the Torah prohibited…..	**5) רד"ק - יהושע פרק ט, פסוק ז** **אולי בקרבי אתה יושב** - שאם היו יודעין שהם מארץ כנען היו אסורים לכרות להם ברית שנאמר לא תכרת להם ברית ולא תחנם והברית הוא שיהיו בשלום עמם ולא יהיו עבדים להם ומקבלים מצותם וזה אסרה התורה.....

6) Alshikh – Joshua (*loc cit)* … Why didn't they accept them without the ruse, so that they needed to be sly? But they did to them as we do to the converts that we now accept and not as will be done in the messianic era; whereas now it [conversion] must be done for the sake of Heaven, then it will done because of fear, honor and greatness. On this basis, we can say that when they sent out that whoever wants to make peace should come and make peace, that is before they see Israel's successes, since then they will do it not out of fear because they have not yet seen the victory; however not afterwards. And that is the meaning of the verse: "And the residents of Givon heard what Joshua had done to Jericho and Ai.	**6) אלשיך (שם)** ...למה לא יקבלום מבלי ערמה שהוצרכו להערים.... אך הנה קרה להם כגרים שעתה מקבלים אותם ולא לימות משיחנו, כי עתה הוא לשם שמים, ואז מפני היראה ומפני הכבוד והגדולה. על דרך זה קודם יראו הצלחת ישראל שלחו הרוצה להשלים ישלים, כי אז אפשר יעשו שלא מחמת יראה בעצם, כי עדיין לא ראו נצחון, אך לא אחרי כן. וזה אומרו ויושבי גבעון שמעו את אשר עשה יהושע לירימו ולעי: